ЛИДЗЗ ХАРГИ, ХАЦИ АРА ЗАР, ОТИРЗЗ ДЗЗЛЕЗИ ГАЗЗИЧЗЗЗЗЗЗ РЗЗКОРДЗ ЗЗЗВЗЗЛЗЗЗЗЛ...

თბილისში მოხდარმა მინიატურამ თორმეტ გვარისაკაც შეაშინა „ძილისწინელი“ მსოფლიო — **ბაია ცინცაძე** არაფით შეაშინა, დააშანთა კიდეც და ახლა თითქმის ჩამონგრეულ ქუჩებზე გულისცემაწყვეტილი იძირება და ილვიძებს.

— მინისძვრამ ძალიან შეგაშინა. ემოციური ადამიანი ვარ და რაზეც ვიფიქრებ ღმე გამდგმებით ემოციურობით. მერე კი, როგორც იტყვიან ხოლმე, ჩემი თავი ხელში ავიყვანე და მინისძვრა საერთოდ ამოვიგდე თავიდან. რაც არ მომწონს და ზიანს მაყენებს, იმას ვიგნორებ, ამიტომაც მგონი, რომ მინისძვრა აღარ იქნება და უკეთესი მომავლის მოლოდინში ვარ.

— **ქუჩა ჩამონგრეულით, არადა გემბარებით ზარალის ანაზღაურებაში?**

— მინისძვრის დროს ბზარები გამჩნდა ქუჩა ჩემს ქუჩაზე ისეთი ამბავია, იმდენი სახლი დაინგრა, რომ ნებაც მათ მიხედაგადეს ვინმე და ჩემს ქუჩს როგორმე მოეხედაგათ.

— **საერთოდ მშიშარა თუ ხარ და ცხვილზე შემდგ რისი გეშინია?**

— ნორმალური ადამიანი, ალბათ, მეტ-ნაკლებად შემშიარა. მინისძვრის მეშინია, ბევრი რამის კი არ მეშინია. თუმცაც მგლის. გვიანე, რომ მგელი ადამიანს არ ჭამს. მაგრამ „ჩოჩოზე“ და „აიგორაზე“ ძალიან მეშინია. ასე რომ, ამიერიდან ტყეშიც თამამად წავალ. ისე, თუ რაიმეები მეშინია, ეს ქუჩის ძაღლებია. უკვე ვეღარაფერ ვუშველებ გაყრილიარ. პატარა, როგორც ყველა ბავშვს, ბევრი ძაღლი მყავდა. ერთხელ ქუჩის ძაღლებიც მყავდა. ერთ-ერთ ქუჩის ძაღლს ისე ვუყვარდი, მეორე მხარეც გადაედგოდა. ბოლოს თურმე უკვარდათ — რა ჭირს მარიანას, გველს რაზომ ვჭამდით.

— **რახან შიშზე გაგვიგრძელდა საუბარი, ერთისგე გკითხოგ ეთანმებით იმას, რომ „შიში შეიქმს სიყვარულსა“?**

— შოთას სიტყვებს ვინ შეედავება. შეუძლებელია ქალსა და კაცს ერთმანეთი შიშის გამო შეუყვარდეთ. მაგრამ თუ ვინმე ძალიან გიყვარს, თუნდაც მცირედით ის სხვა ვინმე, ჩნდება მისი დაკარგვის შიში, ამიტომაც ასმაგად ზრუნავ საყვარელ არსებაზე და ამგვარი შიშით სიყვარულიც უფრო ძლეიერდება. ასე რომ, რაც დიდი შოთა ამ აფორიზმს ამბობდა, ცხადია, ისე სიყვარულსა და შიშს გულისხმობდა.

მერანან, ადამიანები გამუდმებით ძიების პროცესში არიან. შენ თუ ეძებ რამეს და რას?

— ჩემი პროფესიიდან გამომდინარე ყველაფერში რაღაცას ვეძებ — საგნებში, ადამიანებში. ამიტომაც ვიყვირებ ყველაფერს. ერთხელ ჩემმა ექსპრიმენტებმა ისე გამიტაცა, რომ ჩემს მეგობარ ფსიქიატრს ფსიქიატრიულ საავადმყოფოშიც კი წავყევი. პირველი რაც გინდოდა, იყო შოკი, შერე სიხარული იმის გამო, რომ ფსიქიატრად სრულყოფილი ადამიანი ვარ. თავიდან ძალიან გამეცივდა ავადმყოფების მდგომარეობა. შერე კი, როგორც მსახიობმა, დაკეიერება დავიწყე.

— **რატომ, ფსიქიატრად დაავადებულის თამაში ხომ არ ამარტივებ?**

— არა, არ ვამარტივებ, მაგრამ ცხოვრება ნონ არის. არც მარტის როლის თამაში მქონდა ჩაფიქრებული, მე ცოლის ბადალად ქნას ვერავინ შეძლებს.

ხალვაშია „ოცდაექვსად დაცრონნები, თუ კარი ცოლი გარგუნა ბედმა, გამოვალ ოცდაერთი და თუ ცუდი — ფიქრობდი“ მაინც გამგები?

— არა, ჩემი აზრით თუ კარგი ქმარი გარგუნათ ბედმა, თქვენ ბედნიერ ვარსკვლავეზე დამაგიუნებულხარ და თუ ცუდი, დროა თავს უშველით და მას თქვენი გაუნეტარების საშუალება არ მისცეთ. ეფიქი ახალი, ამ შემთხვევაში აღმათ არც მოიწყენთ და უბედურიც არ იქნებით.

— **შენზე ამბობენ, მომიმენი ადამიანია, თუმცა მაინც გიამოდის მოთმინებადანი.**

— უზომედ ადამიანებთან მოთმინებაის უნარს ვკარგავ. მნიშვნელოვანი არა აქეს, რამ მიმართა ამკეიერებენ ისინი უზომედოთ თუ სხეის მიმართ, ძალიან ეგრაზედი. კიდეე კარგი, რომ კაეი არა ვარ, თორემ დუელში გამონეკეიით რეკორდს დავამყარებედი. ეეჩე გუდეიე ადამიანებს ეეხვარ. მაგაზეე ეეოოდებით და მაინც ჩემი დეეეიზია: „ის ადამიანია დეეიაგებედი, ეინც დიდი გაჭირეეა გადაატანა, მაგრამ არ გაბორკილა“. დიდ კაცებალრზებში არ მოეკეოლეებარ და არც მინდა, მაგრამ რაც არ უნდა მოხდეს, შეეეიდებით არ ტკეიეებით ცრეელის ცეეროი გეედენარო.

— **ძაღლს ნონ რაზე ფიქრობ?**

— მადლობას ეეხდი ღმერთს ნორმალური დღისათეის. ეჩეეჭე თეალებს, გეედრდე გადაეარეებედი და სიმპრეების საშეალოში ეეიდები. სიმპრეა კარ და არაერთი აუცილებელი ატრიბუტი ეეიდება ამხედენი სიმპრეში. იქ იმდენედ კარეია, რომ ცხადში დაბრეეება არც კი მინდა ხოლეე, ამიტომაც თითქმის ეერი საათი ეეუნდები თეალის გახელას.

— **მარინა, საკეთილ თავზე დიდი ნორმდებულება რისი ნიშნაა?**

— იცეირობის. ეერ ეიტან ასეთ ადამიანებს. ისინი მეაბიოები არიან. საკეთარ თავზე დიდი ნარმდებულება იმის ნიშნაა, რომ ღირსება არ გაგაჩნია.

— **არის რაშე სიახლე შენს ცხოვრებაში?**

— სამწუხაროდ, ეეერეფერობით არაეერი.

— **მარინა, შენზე ჭორები თუ გაგიგია? სამარშრუტო ტაქსით ორი ქალი ჩერქეზეთიდან ქალაქში ჩადენილ დანაშაულზე ლაპარაკობდა. ერთ-ერთმა ჩამოთქვა: „ეს ქალი ისე ცხოვრობდა, თითქოს ის არ არსებობდა“.**

— რას ამბობ, საერთოდ კაბინაში ფეხიც არ შემიდგამს არასდროს. რა მინდა კაბინაში. სადაც სანი ექვსანი ფიგურირობს, ღეთის ნებით იქ ჩემთეის კარი დაეეეხულია.

— **ერეკ რობერტსთან რომ ჭერი მიმოწერა ინტერნეტით, ეფექ ტკეეულია?**

— აბა რა. ერეკი ეი მომწონს, მაგრამ ისე არა, რომ წერილები მიეწერო. კიანრ რიეზზე ეგეიედები, მაგრამ არც ისეთი ამბიციური ვარ, რომ პოლიეიედებს მიეკამყონ. ჭორიკეიზეც კი ეეერეეედი, ჭორაობას თავი დავანებეთ და რაიმე უკეთესზე ეიფიქრონ.

— **სამოსელად რას გეპრეფერენ?**

— არცეერეაში მოსანილეებას არ ეიიეებ. ამიტომაც ეერაფერეის დაეგიპრედები და თუ რაშეს გავკეთებ, ყეეელა თავად ნახეეი. ისე ეიარ‚ბეეერეეო შემოქეედებით ცხოერებას ეინატრედები.

— **გაგხსოვს, რომელიეე როლის თამაში გიწდა ძალიან.**

— იტალიაში რომ ეცხეორობდეი, ტეეეიეიზიის ნანარმოებში ერთ-ერთ ეეიეიზიელ ქალს ეკეინიზირებედი და ეეხოეედი, ზეესმარის ნანარმოებით ეეიეიზიელი ქალიშეილის მონაწილეობის საკარიელებში კი ჩემი სათაყეანებელი ეეიეიზიელი, როშერტ სტურეის სპექტაკეედში ეეოთამაშებედი სიამოენებით. რა თქმა უნდა, ამ შემთხეეეაშიც შეესანიის პერსონაჟის. ძალიან მიეყარს შეესანირი.

ეკა ლომიძე

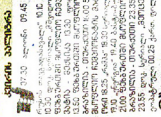

27 მაისს, სალამოს რვის ნახევარზე, მოსკოეში, სკლიფოსოესკეის სახელობის ინსტიტუტის რეანიმაციულ ბლოკში გარდაიეალა თეატრისა და კინოს პოპულარული მსახიობი, სოეკეთეოსო „დოქტორი ვატსონი“ ეიტალი სოლონინი. მსახიობი საავადმყოფოში ერთი თეის წინ მიიეეანეს ინსულტის დიაგნოზით. გაეეეოდა სასწრაეო ოპერაცია, რომლის შემდეგაც მისი მდგომარეობა მძიმე იყო, მაგრამ სტაბილური. იმ სალამოს, თეეცილებელი პროცედურების შემდეგ მსახიობმა ჩაიძინა და ნახეერ საათში აპარატები დააფიქსირა ცოცხალი პულსი.